

Ран Босилек

Косе Босе

Направило си Косенцето Босенцето гнезденце. Снесло си яйчица.

Дошла Кума Лиса под гнездото и рекла:

– Косе Босе, дай ми едно яйчице! Дойдоха ми тате и мама на гости.

Ще им сваря чорбица.

Косенцето ѝ дало едно яйчице.

На другия ден пак дошла Кума Лиса и рекла:

– Косе Босе, дай ми яйчице. Дойдоха ми кака и бате на гости.

Косенцето пак ѝ дало.

Днес тъй, утре тъй – останало на Косенцето само едно яйчице.

Дошла пак Кума Лиса и рекла:

– Косенце Босенце, дай ми яйчице!

– Нямам, Лиске – отговорило Косенцето.

– Като нямаш, тебе ще изям!

Заплакало Косенцето. Дало си и последното яйчице.

На сутринта минало куче през гората. То видяло Косенцето, че плаче, и попитало:

– Защо плачеш, Косе Босе?

– Как да не плача, кученце. Всяка сутрин идва Кума Лиса и ми взема по едно яйчице. Взема ми ги всичките. Не можах да си отвъдя пиленца. Тази сутрин пак ще дойде. Нямам какво да ѝ дам. Сега мене ще изяде.

– Не плачи, Косе Босе! Аз ще се скрия ей тука в шумата. Като дойде Кума Лиса да ти иска яйчице, ти ѝ речи: „Нямам, Лиске, яйчице. Ей там в шумата има кокошчица. Нея вземи!“

Кучето се скрило в шумата. Дошла Кума Лиса и рекла:

– Косе Босе, дай ми яйчице!

– Нямам, Лиске, яйчице. Имам една кокошчица ей там в шумата.

Ако искаш, вземи нея.

Кума Лиса се зарадвала и взела да рови из шумата. Кучето изскочило и я подгонило.

Тя бяга, то я гони, тя бяга, то я гони – най-после стигнала до дупката си и се скрила.

Кучето клекнало пред дупката. Чакало да се иодаде Кума Лиса, да я хване за шията. Кума Лиса не знаела, че кучето я варди отвън, и взела да пита краката си:

– Я кажете, краченца, как викахте, когато ви гонеше кучето?

– Беж, Лиске, да бягаме, беж, Лиске, да бягаме!

– Мили какини краченца, кака ще им купи чехлички! Ами вие, очички, как викахте?

– И ние тъй викахме: „Беж, Лиске, да бягаме, беж, Лиске, да

бягаме!“

– Мили какини очички, кака ще им купи очилца. Ами вие, ушички, как викахте?

– И ние тъй викахме: „Беж, Лиске, да бягаме!“

– Мили какини ушички, кака ще им купи обички! А ти, опашчице, как викаше?

– Дръж, куче, Лиса за опашката, дръж, куче, Лиса за опашката.

– Тъй ли! Чакай да те дам на кучето! – и Кума Лиса си подаде опашката навън.

Кучето я хванало за опашката и почнало да я тегли. Лиса се дърпа навътре, кучето тегли навън. Тя навътре, то навън. Най-последно я издърпало и – скок върху нея – разкъсало и кожухчето.

КРАЙ

© Ран Босилек

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

БИБЛИОТЕКА „ЯН БИБИЯН“
ХУМОР * ПРИКЛЮЧЕНИЯ * ЗАБАВНО ЧЕТИВО

Ран Босилек

ГАРВАН ГРАЧИ

Весели приказки и разкази

Подбор, редакция, бележка Дамян Дамев

Художник Ани Ралчева

Художествен редактор Георги Неделков

Технически редактор Катя Бижева

Коректор Емилия Кожухарова

Л. Г. V. Тематичен № 2584. Година 1972.

Дадена за набор на 5. VII. 1972 година.

Подписана за печат на 15. X. 1972 година.

Излязла от печат на 25. II. 1973 година.

Формат 1/32 84/108. Тираж 70 125. Печатни коли 13,75.

Издателски коли 10,43. Цена на книжното тяло 0,52 лева.

Цена подвързана 0,75, мека 0,56 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

София 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3286>]